

visning i Katekismus, bemærkes, at den kristelige Børnelærdom, som den indeholdes i Hovedstykkerne i Luthers lille Katekismus, maa kræves lært af Børnene, men hvilke Midler man i dette Øjemed benytter, maa — saa siger det ærede Medlem „da“ — overlades til Skolen at bestemme“. I Skrivelsen staar der „det“. Hvis ærede Medlemmer vil læse efter, vil De se, hvilken lille fiks, ganske svag Forandring det giver i Meningen, naar „det“ forandres til „da“. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Se det, der er sagt i denne Udtalelse, er egentlig dette: Saa længe vi i vort Land har Religion som obligatorisk Fag i Skolen, og det ved Grundloven o. s. v. er anerkendt, at det er den bestemte Form for Religion, den evangelisk-lutherske, maa det kræves, at Religionsundervisningen i Skolen er evangelisk-luthersk. Det kan ikke være en Undervisning i Buddhisme eller Fætischisme, eller hvad det ærede Medlem nu maaske kunde mene. Forældrene kunde finde paa at lade deres Børn undervise i i Skolen. Saa længe Religion er et obligatorisk Fag, og der er Tilsyn med Undervisningen, maa det være evangelisk-luthersk Religionsundervisning. Og hvad er det nu, man har sagt i Skrivelsen her? Ikke andet, end hvad der saa tidt er blevet hævdet, og hvad enhver frisindet Mand vil hævde: Det kræves overfor Privatskolen — selvfølgelig ogsaa overfor Folkeskolen —, at Børnene skal have Undervisning i Hovedpunkterne i den evangelisk-lutherske Religion og det er de 5 Hovedpunkter i Luthers Katekismus. Der er ikke her Tale om Skriftsteder, om Luthers Forklaringer eller lignende, nej, det er de 5 Hovedpunkter i Luthers Katekismus: De 10 Bud, de 3 Trosartikler, Fadervor og Sakramentordene. Det laver det ærede Medlem om til, at man skulde lade Undervisningen i Religion foregaa paa en bestemt Maade og med ganske bestemte Bøger som Grundlag — ganske bestemte Bøger! Jeg har sagt, at hvilke Midler man benytter, overlader man til Skolen selv at bestemme; det gør ikke saa nøje, det ærede Medlem laver det om til, at der er forlangt anvendt bestemte Bøger.

Det fjerde Spørgsmaal er, om Valgmenighedspræsters Ret til at overtage Tilsynet med Friskoler. Præsten havde spurgt om, hvad Valgmenighedspræster i saa Henseende havde Ret til. Jeg var nødt til at slaa op i Valgmenighedsloven, og i denne staar der udtrykkeligt, at Valgmenighedspræster kun har Ret til at have Tilsyn overfor de Medlemmers Børn, som har

løst Sognebaand til dem eller tilhører deres Menighed. Jeg synes, at denne Bestemmelse er uretfærdig, og hvordan det er gaaet til, at man har faaet den ind i Valgmenighedsloven, skal jeg ikke udtale mig om. Den stemmer ikke godt med den anden Bestemmelse, vi har om dette Spørgsmaal, at enhver Præst i Folkekirken, Kapellan eller lignende kan øve dette Tilsyn og afgive sin Erklæring. Det samme burde selvfølgelig være Tilfældet for Valgmenighedspræsters Vedkommende. Jeg mener derfor, at der her bør foretages en Forandring i Valgmenighedsloven.

Standpunktet i Sagen kunde ogsaa være taget saaledes: Saa sikkert som det er, at man ikke kan forlange, at Skoletilsynet skal afgive en Erklæring om Lærerpersonalets Dygtighed og Skolens Rettigelse til at faa Statstilskud, uden at det ved noget om Undervisningen, lige saa sikkert kunde man staa fast paa det almindelige Standpunkt: Skolekommissionen har ikke Ret til at komme i Privatskolerne uden ved de lovbealede Eksaminere, og derfor kan en Privatskole, ogsaa selv om der er kommet en ny Lærer, forbyde Skolekommissionen at komme, men saa kan den til Gengæld ikke faa Erklæringen og ikke faa noget Statstilskud. Det var jo tænkeligt, at man foretrak et saadant Standpunkt, som ogsaa er rigtigt og korrekt. I den Anledning besluttede jeg at faa en Forhandling om hele Sagen med Friskoleforeningens Formand, Lærer Rasmussen, Ringe, men han var uheldigvis syg, og da han endelig kom sig, traf det sig saa uheldigt, at min Departementschef, som jeg gerne vilde have med ved Forhandlingen, var bortrejst. Imidlertid skal den Forhandling blive ført, og vi kan saa maaske komme til en Ændring særlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Valgmenighedspræster.

Hvordan har nu det ærede Medlem (Nørgaard) fremstillet hele denne Sag for det høje Ting? Han har for det første bygget den historiske Fremstilling paa Lærerindens Fremstilling, altsaa paa en enkelt Fremstilling. Jeg skal ikke sige saa meget dertil; som jeg sagde før, kan den muligvis være lige saa rigtig eller maaske rigtigere end de andres. Men det ærede Medlem har i alt Fald givet dette høje Tings Medlemmer Indtryk af, at paa Grundlag af denne Lærerindens Fremstilling er min Skrivelse kommet. Det er ikke rigtigt, thi den havde, som sagt, med Hensyn til „Næsen“ faaet en skarpere Form, hvis jeg havde set Lærerindens Fremstilling. Dernæst udelader det ærede Medlem den Passus, der handler om